

„DE BRON”. EIGENDOM VAN DEN HEER W. JUCHTER.

met wapperende veeren en vonkende steenen bestoken. Zie hoe heur hoofdekens kostelijk zijn van hoogmoedig onverstand; hoe heur broze lijfjes gespannen zitten in de stijve, ritselfende zij. Eene is er blinkend wit met zweemend blauw; een andere schemergrijs waarop citroengeel bloeit en een witte gloed verglijdt van glinsterende stiksels. Zoo, als door een damp van glans, lijken ze blijmoedig aangezweefd op de muziek harer onzichtbare voetjes, wankel van eigen droom. Een bleef er, onwetend, wat toeven, en doet, in 't dralend voortgaan, een gebaar van vage bangheid naar de wijzerplaat, waarboven de Dood nijdig grijnst. Een teeder beeld van weemoedig schertsende beschouwing is deze gracieuse doodendans der licht-voetige poppen; een oud motief, waarrond de schilderes haar moderne gedachten spon. Ze heeft ook De hek-

senkeuken geschilderd, waar de Booze, onsterfelijk, 's menschen onsterfelijke boosheid stookt; en de De bron, dat zoet-lokkend droombeeld van een verbijsterden tijd, waarnaar eeuwen lang alle harten haken. De heksenkeuken kookt en damp't met duizend dreigementen: dood en verderf spoken er rond; maar wie tot de wonderbron komt en drinkt van haar stralende wateren wordt dronken van jeugd en onberaden vreugde: de ouderdom wordt jong, de leelijkheid bevallig, de zieke gezond, de eenzame ziet zich omringd van vrienden. Als menschen met hun onleschbare lusten zijn de poppen: zoo rijk van buiten, zoo arm van binnen; zoo ijdel van gebaar, zoo schamel van hart. Allen willen ze hun pijn stillen aan het wonder, dat daar welt in de diepte van een tooverbosch, lokkend onder een wolk van von-